

HÚSCSOMAG

*„Tenerorum lusor amorum”
(Ovidius sírfelirata)*

ízleld éld – ez a húscsomag csudája
szervülnöd eszmélned így adatott
húzódj belé: szivacslikacsos vár a
húscsomag – oszd be a pillanatot

úszkáltok a lét akváriumában
le-lerakjátok ikráitokat
örökké egymás húscsomag-nyomában
merről ismerős buborék fakad

két húscsomag él édes testközelben
egy láb a másikat kampózza meg
s míg egyik a másik ölében elvan
e gyötrő boldogságért ég remeg

e látszatlétért a hús hű csomagja
már odaadná élte mindenét
s párján megtapadva oly tékoz adja
mint együtt vibráló látszatát a lét

így fennakadva a szerelmi hálón
ketten nem is tudnak akarni mást
csak minden szavukkal ajakformálón
egy húscsomaggá – egyéforradást

Tandori Dezső

A HOSSZÚ TÉL, A BOLDOGSÁG UNALMA

Györe Balázsnak

Hosszú tél jön, a boldogság unalma,
de hogy ne volna
az, ami van, ő, aki van,
vele már nem lennék magam,

vele már így magam sem,
el kell viselnem.

Hogy ezt akartam,
őt kerestem.

Hozzám került egy nyári nap,
néha lecsap,
mint derült égből,
másik szobánk teréből.

Lesz egy verébből –
mi lesz? ami volt egyszer?
Mese csak? „Hol volt, nem volt?”
Egyetlenegyszer
van minden.
Aztán – még lezajlik, hiába
hinnénk, lesz még utána –,
bármi, el innen. El innen.

ELFOGADHATÓ, NEM UTASÍTHATÓ EL

Csak elfogadható?
Vagy vágyva vágyott?
Visszahozza való
formájával az elveszett világot?

Szalámszeletelő,
ez volt, ami eljött,
holtra holt, elvevő
napok, hónapok, nem több,

mint ennyi, ez volt, mi volt:
az, hogy megvoltam,
eleget tettem, kigyújt-kiolt
hullámokon lovagoltam;

a lovasok, az angyalok,
színek, fakóság;
kivittem a sírok
rézsűjére egy-egy holt rózsát,

kevés lett volna? Tovább
akart folytatódni?
Nem értem mégse sorát,
legmaibb – és ósdi.

Le kell róni,
el kell vele fogyni,
múlik, vele kell múlni.

LEGHŐBB VÁGYAINK

Ha leghőbb vágyainkra
lecsap valami inga,
leng oda-vissza, el nem
téveszti a távot,
vágyaim bennem
elemésztik a tápot,
nem élteti őket,
kívülkerülőket,
hogy a kinti világban,
meg általában:
ugyanúgy megvannak,
ahogy csak, csak magamnak
kívántam volna őket,
leghőbb-vágy létezőket,
vagy csak az évek múlta
hiteti: ez már túlja – – –
minek, minek, minek?
Ez az: minek. Minek.

Az élet tagadása
lenne, hogy egyre-másra
kételyesebb,
hogy bárkinek, hogy valakinek,
ez már egy madár is alig lehet;
ez is emberiség,
hogy nem veszed elejét,
végtét ne veled hozza, hogy – neked – elég, már elég.

SENKI ÉLŐ

A vigasztalanul „jó”

Senki élő
nem érdekem?
Ha csak magáig érő,
és semmi kényszerem:
nem kell bajba keverni
vele magamat,
ki se kell belőle tekerni
tartozásokat,
nem kell a napi ügymenet
részévé tenni,
csüggedéseimet
úgysem tudja semmi,
de semmi elfogadhatóbb
foglatatba venni:
de mindez megvolt negyven,
negyvenöt éve.
A gyerek, aki lettem,
nem tudja, mi végre
lehetne vége, inkább
elkínlódik, a nyitját
nem is akarja tudni,
hamar akar elaludni,
soká elhentesregni,
nem céltalan meredni,
füllel, szemmel, egyébbel,
maga az egy tál étel.
Itt végez az egészszel,
nem vész a töredékkal.